

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 4018200588
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4018200588.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): C. Z., narodený dňa XX.XX.XXXX, Š. M. XX/XX, W. - L. Y., právne zastúpeného: JUDr. Pavol Gráčik, advokát, IČO: 51 721 554, Farská 40, Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 16208/2018/SV/35376 zo dňa 21.05.2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/31/2018-35 zo dňa 12.12.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/31/2018-35 zo dňa 12. decembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I. Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky ako orgán verejnej správy prvej inštancie rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/015580-4 zo dňa 01.03.2018 podľa ustanovenia § 14 ods. 1, § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s ustanovením § 78 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania v kolaudačnom konaní vo veci návrhu navrhovateľa Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o. na vydanie kolaudačného rozhodnutia stavby „Automotive Nitra project“ v rozsahu stavebných objektov: SO 743.1 Prípojka plynu, SO 743.2 Meranie plynu, SO 743.3 Areálový rozvod STL, SO 744 Rozvod horúcej vody, SO 746 Areálové rozvody VN 22 kV - 1. časť kolaudácie, SO 746.1 Areálové rozvody VN 22 kv - 1. časť kolaudácie, SO 748 NN rozvody - 1. časť kolaudácie v k. ú. H.I. a v k. ú. N..

2. O žalobcovom odvolaní voči prvoinštančnému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 16208/2018/SV/35376 zo dňa 21.05.2018 tak, že podľa ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie potvrdil dôvodiac, že v danom prípade žalobcovi neprináleží postavenie účastníka konania.

II. Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým uznesením podľa ustanovenia § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s ustanovením § 7 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“ alebo „Správny súdny poriadok“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, odmietol ako neprípustnú. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že správny súdny poriadok umožňuje správne súdu preskúmať zákonnosť aj rozhodnutí a opatrení predbežnej, procesnej a poriadkovej povahy, ak takéto rozhodnutie alebo opatrenie priamo zasahuje do subjektívnych práv a to ešte pred vydaním meritorneho alebo konečného rozhodnutia, resp. opatrenia. Typickým príkladom takéhoto rozhodnutia je aj rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka konania, o aké ide v prejednávanej veci.

5. Konštatoval, že rozhodnutie správneho orgánu o tom, či fyzická osoba alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania je nepochybne spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dotknutého subjektu. Postavenie účastníka konania poskytuje dotknutej osobe reálnu možnosť svojím konaním včas ovplyvňovať priebeh správneho konania.

6. Súdna prax pripustila možnosť preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o tom, či fyzická osoba alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania, kladie však požiadavku, že musí ísť o procesné rozhodnutie vydané v správnom konaní, ktoré v čase preskúmania zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi trvá. V prípade skončenia správneho konania vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti odpadáva spôsobilý predmet konania. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní totiž osoba, domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia. Tieto môže vykonávať iba v prípade, ak správne konanie aktuálne prebieha, pričom v takomto prípade je preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní dôvodné.

7. Z uvedených dôvodov mal krajský súd za to, že bolo potrebné, aby správny súd v každom konkrétnom konaní, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti procesného rozhodnutia spôsobilého mať za následok ujmu na subjektívnych právach, zisťoval stav správneho konania, konkrétne či správne konanie nebolo už právoplatne skončené. V prípade zistenia, že správne konanie je právoplatne skončené, je potrebné žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní odmietnuť, keďže neexistuje spôsobilý predmet prieskumu.

8. Dodal, že žalobca domáhajúci sa preskúmania rozhodnutia, ktorým mu správny orgán nepriznal postavenie účastníka, musí v prípade, že správne konanie bolo právoplatne skončené, podať správnu žalobu o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým bolo správne konanie právoplatne skončené. V rámci tohto konania sa totiž správny súd nutne vysporadúva aj s otázkou správnosti určenia okruhu účastníkov správneho konania.

9. V ďalšom krajský súd uviedol, že dňa 03.12.2018 bola správne súdu doručená odpoveď orgánu verejnej správy prvého stupňa, v ktorom uviedol, že kolaudačné konanie, v ktorom bolo vydané aj žalobou napadnuté rozhodnutie, bolo právoplatne skončené. Dodal, že dňa 18.06.2018, kedy nadobudlo rozhodnutie, ktorým bolo kolaudačné konanie právoplatne skončené, vzniklo žalobcovi právo podať podľa § 179 S.s.p. správnu žalobu opomenutého účastníka a domáhať sa preskúmania či sa s ním malo konať ako s účastníkom administratívneho konania.

10. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že žaloba je neprípustná, nakoľko napadnuté rozhodnutie je vylúčené z prieskumu v správnom súdnom konaní, a preto podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. e) S.s.p. správnu žalobu žalobcu odmietol ako neprípustnú.

11. O trovách konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 175 ods. 1 v spojení s § 171 ods. 1

S.s.p. tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, a to aj napriek tomu, že žalobca procesne zavinil odmietnutie žaloby, nakoľko žalovanému žiadne trovy konania nevznikli. Správny súd uviedol, že mal síce podľa ustanovenia § 171 ods. 1 S.s.p. rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 171 ods. 2 S.s.p. správny súd (konajúc vyšším súdnym úradníkom), a to napriek tomu, že už v čase rozhodovania správneho súdu je zrejmé, že žalovanému žiadne trovy konania nevznikli. Z uvedeného dôvodu, v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie rozhodnutá, správny súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

III. Konanie na kasačnom súde

12. Uznesenie napadol sťažovateľ v celom rozsahu kasačnou sťažnosťou, pretože napádané uznesenie je contra legem dôvodiac, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.); krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.); krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.).

13. Vyslovil, že názor správneho súdu, ktorý ho viedol k vydaniu napádaného uznesenia o odmietnutí správnej žaloby, je značne prekvapivý a mal za to, že je v absolútnom rozpore so zákonom, konkrétne práve s ustanovením § 7 písm. e) S.s.p. Aj samotné zdôvodnenie správneho súdu v napádanom uznesení mal sťažovateľ za zjavne zmätočné, keď v ods. 8 odôvodnenia rozsudku uvádza, že súdna prax pripustila možnosť preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania, kladie však požiadavku, že musí ísť o procesné rozhodnutie vydané v správnom konaní, ktoré v čase preskúmania zákonnosti rozhodnutia o neprijatí postavenia účastníka právneho konania žalobcovi trvá.

14. Dodal, že nie stará súdna prax, ale samotný zákon pripúšťa preskúvanie takéhoto typu (procesného) rozhodnutia (keďže počas účinnosti OSP sa možnosť súdneho prieskumu takéhoto rozhodnutia skutočne musela odvodzovať len súdnou praxou), pričom práve tento zákon, resp. uvádzaná právna norma, už vo svojom obsahu neobsahuje žiadnu podmienku spočívajúcu v nutnosti ešte neskončenia meritórneho správneho konania. Uviedol, že toto je podstata celej veci a nesprávnosti argumentácie súdu.

15. Vyslovil, že takýto názor správneho súdu je scestný, účelový a absolútne potláčajúci právo žalobcu na prístup k súdu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Sťažovateľ mal za to, že z logiky veci je zrejmé, že pri takomto prístupe, ktorý zvolil správny súd, by prakticky nikdy nemohlo dôjsť k súdnemu prieskumu rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka konania, o ktorom správny súd hovorí, že v zásade sa súdny prieskum takéhoto typu rozhodnutia pripúšťa, nakoľko je zrejmé, že žiadne súdne konanie sa neskončí skôr, ako sa skončí samotné administratívne konanie, na ktoré zákon stanovuje zákonné lehoty 30, resp. 60 dní.

16. S poukazom na ust. 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. sťažovateľ konštatoval, že jednoznačne účastníkom všetkých následných povoľovacích konaní k tomuto zámeru (navrhovanej činnosti), teda jednoznačne aj k stavbe, na ktorú bolo vydané kolaudačné rozhodnutie, ktoré je vlastne individuálnym správnym aktom povoľujúcim užívanie predmetnej stavby. Bez ohľadu na znenie stavebného zákona v otázke okruhu účastníkov kolaudačného konania mal sťažovateľ za to, že jeho účastníctvo v danom konaní vyplývalo z lex specialis, teda z ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006Z.z.

17. V ďalšom sťažovateľ zdôraznil, že správny súd v zásade uznáva súdny prieskum procesného správneho rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka konania, jedine si vytvoril ničím (zákonom) neaprobovanú výnimku vylučujúcu takýto súdny prieskum a tou je skončenie administratívneho konania vo veci samej. Mal za to, že táto skutočnosť/výnimka, však z ustanovení zákona nevyplýva. Doplnil, že ani v ustanovení § 7 písm. e) S.s.p., ktoré explicitne súdny prieskum takéhoto (procesného) rozhodnutia

pripúšťa, nie je uvedené, nič o tom, že táto výnimka sa môže použiť len v prípade, ak ešte samotné administratívne konanie nebolo právoplatne skončené.

18. Sťažovateľ zdôraznil, že názor správneho súdu je aj vo flagrantnom rozpore s doktrínálnym výkladom Správneho súdneho poriadku.

19. Uviedol, že pokiaľ správny súd v bode 7 napádaného uznesenia uvádza, že ustanovenie § 7 písm. e) S.s.p. reflektovalo na dovtedajšiu súdnu prax, ktorá po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C -240/09 z 08.03.2011 pripustila aj súdny prieskum takýchto rozhodnutí, bolo pre sťažovateľa nepochopiteľné, z akého dôvodu teda neprihliadal na prax Súdneho dvora Európskej únie, ktorá jasne profiluje, že skončenie samotného administratívneho konania nemá za následok nemožnosť takéhoto súdneho prieskumu.

20. Sťažovateľ mal za zrejmé, že správny súd vec zjavne nesprávne posúdil, keď odmietol podanú žalobu (tobôž už keď sa jedná o žalobu vo veci súvisiacej s právom na ochranu životného prostredia, v ktorej sa sťažovateľ odvolával aj na nadzákonnú normu - Aarhuský dohovor, ktorého cieľom je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci a tým dosiahnuť potrebnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia) voči takému typu rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je síce procesnej povahy, avšak u ktorého zákon výslovne zakotvuje výnimku v tom, že súdnemu prieskumu v správnom súdnictve podlieha, keďže z povahy takéhoto rozhodnutia je zrejmé, že takéto rozhodnutie jednoznačne mohlo mať za následok ujem na subjektívnych právach sťažovateľa ako účastníka predmetného administratívneho konania; je to jednoznačné z logiky veci, keďže sťažovateľovi bolo odňaté účastníctvo, teda aj právo na prístup k správneému orgánu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a teda mal plné právo na to, aby sa takéto rozhodnutie správneho orgánu v rámci správneho súdnictva mohlo preskúmať.

21. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd uznesením v zmysle ustanovenia 462 ods. 1 S.s.p. vzhľadom na dôvodnosť kasačnej sťažnosti zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov kasačného konania.

22. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 03.04.2019, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v kasačnou sťažnosťou napadnutom rozhodnutí.

23. K jednotlivým námietkam sťažovateľa uviedol, že krajský súd svoje tvrdenie o tom, že zo súdneho prieskumu v správnom súdnictve sú vylúčené rozhodnutia procesnej povahy, pri ktorých došlo k právoplatnému skončeniu správneho konania vo veci samej, opiera o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn.: 5Sžp/31/2012, sp. zn.: 2Sžp/8/2012. 6Sžp/6/2012). Žalobca sa v kasačnej sťažnosti síce odvoláva na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o nepriznaní postavenie účastníka, neuvádza však žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo svojom rozhodnutí reflektovalo. Žalobca ako jeden z kasačných dôvodov uvádza § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., ktorý upravuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Žalobca však žiadne rozhodnutie kasačného súdu, od ktorého by sa krajský súd odklonil v podanej kasačnej sťažnosti neuviedol a odkazuje len na výklady k právnym predpisom.

24. K námietke žalobcu, že účastníctvo žalobcu v kolaudačnom konaní vyplýva z lex specialis - ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z., žalovaný uviedol, že v zmysle § 78 stavebného zákona účastníkmi kolaudačného konania sú stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená. V danom konkrétnom prípade tak žalobcovi neprináleží postavenie účastníka konania, nakoľko okruh účastníkov kolaudačného konania je upravený inak, ako okruh účastníkov územného, resp. stavebného konania. Z ust. § 78 stavebného zákona nevyplýva, že by toto ustanovenie priznávalo právo byť účastníkom konania aj osobám, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu, tak ako je tomu v územnom alebo stavebnom konaní. Žalobca mal preto ako

zainteresovaná verejnosť v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. plnohodnotné právo byť účastníkom, či už územného, resp. v tomto prípade stavebného konania týkajúceho sa predmetných stavieb. Toto právo však žalobcovi môže vyplývať v kolaudačnom konaní len po splnení podmienok ustanovenia § 78 stavebného zákona. Žalovaný k veci dodal, že uvedený okruh účastníkov kolaudačného konania nemožno rozšíriť ani aplikáciou ustanovenia § 14 ods. 1 správneho poriadku, nakoľko stavebný zákon je špeciálnou právnou normou vo vzťahu k správneému poriadku.

25. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby kasačný súd v súlade s § 461 S.s.p. kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV. Právny názor NS SR

26. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

27. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 16208/2018/SV/35376 zo dňa 21.05.2018, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-NR-OVBP2-2018/015580-4 zo dňa 01.03.2018, ktorým sa sťažovateľovi podľa ustanovenia § 14 ods. 1, § 46 a § 47 správneho poriadku v spojení s ustanovením § 78 ods. 1 stavebného zákona nepriznalo postavenie účastníka konania v kolaudačnom konaní vo veci návrhu navrhovateľa Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o. na vydanie kolaudačného rozhodnutia stavby „Automotive Nitra project“ v k. ú. H. a v k. ú. N., a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

Podľa § 464 ods. 1 S.s.p., ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

Podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona, účastníkmi kolaudačného konania sú stavebník, vlastník stavby, ak nie je stavebníkom a vlastník pozemku, na ktorom je stavba umiestnená.

Podľa § 3 písm. s) zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, dotknutá verejnosť je verejnosť, ktorá je dotknutá alebo pravdepodobne dotknutá konaním týkajúcim sa životného prostredia, alebo má záujem na takomto konaní; platí, že mimovládna organizácia podporujúca ochranu životného prostredia a spĺňajúca požiadavky ustanovené v tomto zákone má záujem na takom konaní.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, dotknutá verejnosť má postavenie účastníka v konaniach uvedených v tretej časti a následne postavenie účastníka v povoľovacom konaní k navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ak uplatní postup podľa odseku 3 alebo odseku 4, ak jej účasť v konaní už nevyplýva z osobitného predpisu. Právo dotknutej verejnosti na priaznivé životné prostredie, ktorá prejavila záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene postupom podľa odseku 3 alebo odseku 4, môže byť povolením navrhovanej činnosti alebo jej zmeny alebo následnou realizáciou navrhovanej činnosti alebo jej zmeny priamo dotknuté.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie občianska iniciatíva sú najmenej tri fyzické osoby staršie ako 18 rokov, ktoré podpíšu spoločné stanovisko k navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ktorá je predmetom posudzovania vplyvov alebo zisťovacieho konania podľa tohto zákona.

28. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že predmetom konania je procesný postup krajského súdu, ktorý po tom ako zistil, že administratívne konanie, predmetom ktorého je rozhodnutie žalovaného o nepriznaní postavenia účastníka v kolaudačnom konaní, bolo právoplatne skončené, podanú žalobu ako neprípustnú odmietol.

29. Súčasne kasačný súd dospel k zisteniu, že o predmete konania v obdobnej veci už rozhodol kasačný súd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžk/5/2020 zo dňa 24.03.2020 v právnej veci sťažovateľa proti žalovanému, v ktorom bolo uznesenie krajského súdu o zastavení konania vo veci súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s nasledovným odôvodnením:

„41. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní a oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu konštatoval, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

42. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 27.06.2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil procesné rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, t.j. Okresného úradu v Nitre, odboru výstavby a bytovej politiky zo dňa 27.04.2018, ktorým bol žalobca (sťažovateľ) vylúčený z konania vo veci návrhu na vydanie kolaudačného rozhodnutia.

43. Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Nitre je nesporné, že krajský súd konštatoval, že kolaudačné konanie, z ktorého bol sťažovateľ vylúčený, bolo právoplatne skončené dňa 03.10.2018, v dôsledku čoho odpadol dôvod na pokračovanie v súdnom konaní začatom na základe žaloby sťažovateľa zo dňa 21.09.2018 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia procesnej povahy o vylúčení sťažovateľa z konania o návrhu na vydanie kolaudačného rozhodnutia, a preto konanie zastavil s poukazom na ust. § 99 ods. 1 písm. g/ SSP.

44. Kasačný súd konštatoval, že s takýmto právnym názorom Krajského súdu v Nitre nie je možné sa stotožniť. Ako bolo uvedené vyššie, predmetom súdneho konania sťažovateľa, začatého žalobou zo dňa 21.09.2018, bolo posúdiť zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým bol sťažovateľ vylúčený z konania.

45. Najvyšší súd SR konštatoval, že v tomto konaní bolo povinnosťou Krajského súdu v Nitre vec meritorne prejednať a zaujať právne stanovisko k predmetu konania, t. j. či postup správnych orgánov, keď vylúčili sťažovateľa z administratívneho konania bol, resp. nebol v súlade so zákonom a prečo.

46. Konštatovanie, že bolo skončené kolaudačné konanie, v tomto prípade je právne irelevantné. Úlohou správneho súdu v Nitre bolo zamerať sa na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj postupu žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. To znamená, že jeho úlohou v konaní bolo zaoberať sa všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v žalobe, zaoberať sa jeho procesným postavením ako účastníka konania, a to bez ohľadu na to, či konanie, v ktorom sa tento účastník domáhal byť účastníkom konania, bolo ukončené alebo sa v ňom pokračuje. Nebolo úlohou Krajského súdu v Nitre v jeho prieskumnom konaní skúmať či bolo alebo nebolo ukončené kolaudačné konanie, nakoľko táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a táto otázka ani nebola a ani nemôže byť predmetom jeho súdneho prieskumu.

47. Podľa ust. § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti,

rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy veci vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

48. Podľa názoru kasačného súdu Krajský súd v Nitre vo veci postupoval v rozpore so zákonom, keď zastavil konanie z dôvodu, že odpadol predmet súdneho prieskumu bez toho, aby venoval náležitú pozornosť súdnemu prieskumu skutočností, ktoré boli predmetom správnej žaloby. Vzhľadom ku skutočnosti, že sa najvyšší súd nestotožnil s jeho právnymi závermi, jeho rozhodnutie s poukazom na vyššie cit. ust. § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude podľa ust. § 469 SSP viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.“

30. Kasačný súd zo súdneho spisu (administratívny spis nebol pripojený) zistil, že krajský súd preskúmaným uznesením č. k. 26S/31/2018-35 zo dňa 12.12.2018 odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. ako neprípustnú správnu žalobu sťažovateľa, ktorá smerovala voči rozhodnutiu žalovaného č. 16208/2018/SV/35376 zo dňa 21.05.2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil procesné rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-NR-OVBP2-2018/015580-4 zo dňa 01.03.2018, ktorým sa sťažovateľovi podľa ustanovenia § 14 ods. 1, § 46 a § 47 správneho poriadku v spojení s ustanovením § 78 ods. 1 zákona stavebného zákona nepriznalo postavenie účastníka konania v kolaudačnom konaní (viď odsek 1).

31. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia síce ustálil, že rozhodnutie orgánu verejnej správy o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania je nepochybné spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinnosti dotknutého subjektu (teda je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve) jedným dychom však dodal, že súčasne musí byť splnená podmienka, aby predmetné rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania bolo vydané v správnom konaní, ktoré trvá v čase preskúmania procesného rozhodnutia. Nakoľko z odpovede orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-NR-OVBP2-2018/044375-002 zo dňa 03.12.2018 mal krajský súd za preukázané, že predmetné kolaudačné konanie bolo ukončené vydaním kolaudačného rozhodnutia č. OU-NR-OVBP2-2018/0155/0-15 zo dňa 21.05.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.06.2018, žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní odmietol, keďže neexistuje spôsobilý predmet prieskumu. Dodal, že sťažovateľovi vzniklo právo podať správnu žalobu opomenutého účastníka podľa § 179 S.s.p.

32. Vo svetle uvedeného sa kasačný súd nemohol stotožniť s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia. Kasačný súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmačej činnosti správneho súdu bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa voči rozhodnutiu, ktorým bol tento vylúčený z kolaudačného konania. To znamená, že povinnosťou správneho súdu bolo vec meritorne prejednať a zaujať právne stanovisko k predmetu konania, teda či postup orgánov verejnej správy, keď vylúčili sťažovateľa z administratívneho konania bol, resp. nebol v súlade so zákonom a prečo. Skutočnosť, či kolaudačné konanie bolo alebo nebolo právoplatne skončené nemá v predmetnom prípade žiadnu právnu relevanciu na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

33. Kasačný súd považuje za dôležité dať do pozornosti, že nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľovi po tom, čo kolaudačné konanie nadobudlo právoplatnosť, vzniklo právo podať správnu žalobu opomenutého účastníka konania podľa § 179 Správneho súdneho konania a prostredníctvom nej sa domáhať preskúmania, či sa ním malo konať ako s účastníkom administratívneho konania.

34. Je nepochybné, že už orgán verejnej správy prvej inštancie bol v kolaudačnom konaní oslovený sťažovateľom, že spĺňa podmienky pre účastníctvo v kolaudačnom konaní (podanie „Urgentná žiadosť aj v zmysle Aarhuského dohovoru“), s tým, že tomuto orgánu boli zo strany sťažovateľa doručené aj námietky, pripomienky a stanoviská, ktoré spochybňovali zákonnosť vydania kolaudačného rozhodnutia (podanie zo dňa 11.04.2018). Počas kolaudačného konania bolo taktiež vydané parciálne rozhodnutie, ktorým postavenie účastníka v konaní nebolo sťažovateľovi priznané. Práve tieto skutočnosti bránia

sťažovateľovi, aby na svoj vstup do kolaudačného konania využil ustanovenie § 179 S.s.p., nakoľko uvedené ustanovenie je použiteľné len na prípady, kedy opomenutý účastník o prebiehajúcom správnom konaní nevedel a z uvedeného objektívneho dôvodu sa potom počas priebehu konania nemohol domáhať pribratia do konania ako účastník.

35. Podľa názoru kasačného súdu konajúci správny súd vo veci postupoval v rozpore so zákonom, keď odmietol správnu žalobu ako neprípustnú z dôvodu, že neexistuje spôsobilý predmet prieskumu bez toho, aby venoval náležitú pozornosť súdnemu prieskumu skutočností, ktoré boli predmetom správnej žaloby.

36. Kasačný súd tak dospel k záveru odlišnému ako formuloval v napadnutom rozhodnutí krajský súd. Ďalšími námietkami sťažovateľa sa kasačný súd nezaoberal, lebo už zhora uvedené a zistené dôvody vyhodnotil kasačný súd ako relevantné na vyhovie kasačnej sťažnosti a zakladajúce nutnosť zrušenia uznesenia krajského súdu.

37. Na základe zisteného skutkového stavu a uvedených právnych skutočností rozhodol kasačný súd tak, že uznesenie krajského súdu podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude podľa § 469 S.s.p. viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

38. Úlohou správneho súdu v ďalšom konaní bude postupovať vo vyššie načrtnutej línii so zameraním na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj postupu žalovaného, ako aj orgánu verejnej správy prvej inštancie. To znamená zaoberať sa všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v žalobe, zaoberať sa jeho procesným postavením ako účastníka administratívneho konania, a to bez ohľadu na to, že konanie, v ktorom sa domáhal byť účastníkom konania, bolo ukončené.

39. O nároku účastníkov konania na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd podľa § 467 ods. 3 S.s.p.

40. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal uznesenie jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.